

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Pazinu
Narodnog doma 2/b, 52 000 Pazin

Poslovni broj: K-211/2025-

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Pazinu, po sutkinji Marleni Pamić Ćus, uz sudjelovanje zapisničarke Nine Jerončić, u kaznenom predmetu protiv 1. optuženog Ivana Botića, 2. optuženog Sandra Udovića i 3. optuženog Sandra Perića, zbog kaznenog djela protiv imovine – prijevarom iz članka 224. stavak 1. i 4. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj 110/1997., 27/1998., 50/2000., 129/2000., 84/2005., 51/2001., 111/2003., 190/2003., 105/2004., 71/2006., 110/2007. i 152/2008.; dalje: KZ/11), povodom optužnice Općinskog državnog odvjetništva u Bujama - Buie (sada: Općinskog državnog odvjetništva u Pazinu, dalje: ODO Pazin) broj K-DO-188/11 (sada: KO-DO-189/2025) od 27. srpnja 2011., nakon održane javne rasprave 10. travnja 2026., u prisutnosti zastupnice optužbe Ljiljane Ferenac, zamjenice općinskog državnog odvjetnika u Pazinu, 1. optuženog Ivana Botića, 2. optuženog Sandra Udovića, braniteljice 1. optuženika Tanje Skandel Monas, odvjetnice u Puli – Pola, braniteljice 2. optuženika Sanje Čohilj Vadinjof, odvjetnice u Puli - Pola i branitelja 3. optuženika Davora Štorge, odvjetnika u Puli – Pola, dana 15. travnja 2026. objavio je, a 10. travnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Na temelju članka 455. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/2008., 76/2009., 80/2011., 91/2012. - odluka Ustavnog suda, 143/2012., 56/2013., 145/2013., 152/2014., 70/2017., 126/2019., 80/2022., 36/2024., 72/2025. i 13/2026.; dalje: ZKP/08)

1. optuženi IVAN BOTIĆ, OIB: 08300621373, od oca Krune i majke Vesne rođ. Marinić, rođenog 17. lipnja 1982. u Travniku, Bosna i Hercegovina, s prebivalištem u Irskoj, Little Orchird, Knockroe, Riverchapel, Gorey, provincija Conuty Wexford, gdje je i zaposlen zadnjih dvanaest godina, državljanin Republike Hrvatske, Hrvat, sa završenim fakultetom za zanimanje sportski terapeut, zaposlen, sa mjesečnim primanja od oko 1.600,00 eura neto, vlasnik nekretnine, obiteljske kuće u Irskoj, vlasnik automobila marke Renault Kadjar, godina proizvodnje 2016., oženjen, otac dvoje maloljetne djece starosti 11 i 4 godine, služio civilnu vojsku, bez čina, bez odlikovanja, kazneno osuđivan, i

2. optuženi SANDRO UDOVIĆ, OIB: 41737368746, od oca Milana i majke Nele rođ. Bratović, rođenog 12. studenog 1978. u Rijeci, Republika Hrvatska, s prebivalištem u Tinjanu, Bratovići 45, državljanin Republike Hrvatske, Hrvat, sa završenom srednjom školom, po zanimanju turistički tehničar, zaposlen, s mjesečnim

primanja od oko 1.500,00 eura, nije vlasnik vrijednije imovine, nekretnina, ni vrijednijih pokretnina, kao ni osobnog vozila, oženjen, otac troje maloljetne djece starosti 15, 12 i 8 godina, služio civilnu vojsku, bez čina i bez odlikovanja, kazнено osuđivan,

k r i v i s u

što su:

- neutvrđenog dana tijekom srpnja 2010. u Umagu, s ciljem da se nepripadno novčano okoriste, dogovorili da će Mariji Grbavac ponuditi nabavu osobnog automobila marke "Audi A4" za cijenu od oko 100.000,00 kuna i trošak carinske deklaracije od 3.800,00 kuna, iako nisu imali namjeru da auto nabave, već da dobiveni novac međusobno podijele i uzmu za sebe, nakon čega su 1. optuženi Ivan Botić i 2. optuženi Sandro Udović ponudili Mariji Grbavac da će joj ovaj auto kupiti za navedeni iznos, pa je Marija Grbavac, vjerujući u istinitost njihovih obećanja dana 2. kolovoza 2010. u Umagu, dala 1. optuženom Ivanu Botiću 18.800,00 kuna, a 23. kolovoza 2010. u Zagrebu 85.000,00 kuna, kojom prilikom su ponovo obećali da će joj auto predati sutra, poslije čega joj auto nisu predali već su joj govorili da sređuju dokumentaciju, dok su novac prema unaprijed stvorenoj namjeri zadržali za sebe, čime su sebi pribavili, a Mariju Grbavac oštetili za 103.800,00 kuna,

dakle, s ciljem da sebi pribave protupravnu imovinsku korist doveli nekog lažnim prikazivanjem činjenica u zabludu i time ga naveli da ovaj nešto na štetu svoje imovine učini, a počinjenjem kaznenog djela pribavljena je znatna imovinska korist i počinitelji su postupali s ciljem pribavljanja takve imovinske koristi,

čime su 1. optuženi Ivan Botić i 2. optuženi Sandro Udović počinili kazнено djelo protiv imovine – prijevarom iz članka 224. stavak 1. i 2. KZ/11.

II. Na temelju članka 224. stavak 4. KZ/97, 1. optuženi Ivan Botić za počinjenje kaznenog djela iz članka 224. stavak 1. i 4. KZ/97

o s u đ u j e s e

NA KAZNU ZATVORA
1 (JEDNU) GODINU

te se na temelju članka 67. KZ/97

p r i m j e n j u j e

UVJETNA OSUDA

kojom se određuje da se kazna zatvora u trajanju 1 (jedne) godine na koju je optuženik osuđen neće izvršiti ako optuženik u roku od 4 (četiri) godine od dana pravomoćnosti ove presude ne poćini novo kazнено djelo.

III. Na temelju članka 224. stavak 4. KZ/97, 2. optuženi Sandro Udović za poćinjenje kaznenog djela iz članka 224. stavak 1. i 4. KZ/97

o s u đ u j e s e

NA KAZNU ZATVORA
1 (JEDNU) GODINU

te se na temelju članka 67. KZ/97

p r i m j e n j u j e

UVJETNA OSUDA

kojom se određuje da se kazna zatvora u trajanju 1 (jedne) godine na koju je optuženik osuđen neće izvršiti ako optuženik u roku od 4 (četiri) godine od dana pravomoćnosti ove presude ne počini novo kazneno djelo.

IV. Na temelju članka 158. stavak 2. ZKP/08 oštećenoj Mariji Grbavac dosuđuje se imovinskopравни zahtjev i to u iznosu od 13.272,28 eura (trinaesttisućadvjestosedamdesetdva eura i dvadesetosamcenti) sa zakonskim zateznim kamatama koje teku sukladno članku 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima i to:

- na novčani iznos od 1.990,84 eura od 3. kolovoza 2010. pa do isplate, i to po stopi do 30. lipnja 2011. od 14 % godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi 12 % godišnje, od 1. kolovoza do 31. prosinca 2015. po stopi 8,14 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2016. po stopi 8,05 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2016. po stopi 7,88 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2017. po stopi 7,68 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2017. po stopi 7,41 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2018. po stopi 7,09 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2017. po stopi 6,82 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2018. po stopi 7,09 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2018. po stopi 6,82 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2019. po stopi 6,54 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2019. po stopi 6,54 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2020. po stopi 6,11 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2020. po stopi 5,89 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2021. po stopi 5,75 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2021. po stopi 5,61 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2022. po stopi 5,49 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2022. po stopi 5,31 % godišnje, od 1. siječnja 2023. do 30. lipnja 2023. po stopi od 5,5 %, od 1. srpnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi od 7 %, od 1. siječnja 2024. do 30. lipnja 2024. po stopi od 7,50 %, od 1. srpnja 2024. do 31. prosinca 2024. po stopi od 7,25 %, od 1. siječnja 2025. do 30. lipnja 2025. po stopi od 6,15 %, od 1. srpnja 2025. do 31. prosinca 2025. po stopi od 5,15 %, a od 1. siječnja 2026. do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2. i st. 8. Zakon o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/2005., 41/2008., 125/2011. – Zakon o rokovima ispunjenja novčanih obveza, 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 145/2023. i 155/2023.; dalje: ZOO), uvećanoj za tri postotna poena, u roku petnaest dana,

- na novčani iznos od 11.281,44 eura od 24. kolovoza 2010. pa do isplate, i to po stopi do 30. lipnja 2011. od 14 % godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi 12 % godišnje, od 1. kolovoza do 31. prosinca 2015. po stopi 8,14 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2016. po stopi 8,05 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2016. po stopi 7,88 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2017. po stopi 7,68 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2017. po stopi 7,41 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2018. po stopi 7,09 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2017. po

stopi 6,82 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2018. po stopi 7,09 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2018. po stopi 6,82 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2019. po stopi 6,54 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2019. po stopi 6,54 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2020. po stopi 6,11 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2020. po stopi 5,89 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2021. po stopi 5,75 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2021. po stopi 5,61 % godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2022. po stopi 5,49 % godišnje, od 1. srpnja do 31. prosinca 2022. po stopi 5,31 % godišnje, od 1. siječnja 2023. do 30. lipnja 2023. po stopi od 5,5 %, od 1. srpnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi od 7 %, od 1. siječnja 2024. do 30. lipnja 2024. po stopi od 7,50 %, od 1. srpnja 2024. do 31. prosinca 2024. po stopi od 7,25 %, od 1. siječnja 2025. do 30. lipnja 2025. po stopi od 6,15 %, od 1. srpnja 2025. do 31. prosinca 2025. po stopi od 5,15 %, a od 1. siječnja 2026. do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2. i st. 8. Zakon o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/2005., 41/2008., 125/2011. – Zakon o rokovima ispunjenja novčanih obveza, 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 145/2023. i 155/2023.; dalje: ZOO), uvećanoj za tri postotna poena, u roku petnaest dana,

te se nalaže 1. optuženom Ivanu Botiću, OIB: 08300621373 i 2. optuženom Sandru Udoviću, OIB 41737368746 dosuđeni imovinskopravni zahtjev sa zateznim kamatama solidarno platiti oštećenoj Mariji Grbavac, u roku od 15 (petnaest) dana od dana pravomoćnosti ove presude.

V. Na temelju odredbe članka 453. točka 1. ZKP/08

3. optuženi SANDRO PERIĆ, OIB: 46830588982, od oca Tome i majke Dijane rođ. Crnošija, rođenog 14. veljače 1981. u Zadru, Republika Hrvatska, s prebivalištem u Beogradu, Milorada Dimitrijevića 1b, državljanin Republike Hrvatske, Hrvat, sa završenom srednjom prometnom školom, po zanimanju prometni tehničar, zaposlen, sa mjesečnim primanjima od oko 3.000,00 eura, nije vlasnik nekretnina, ni vrjednijih pokretnina, kao ni osobnog vozila, oženjen, otac jednog maloljetnog djeteta starosti dvije i pol godine, vojsku je služio, kazneno neosuđivan,

o s l o b a đ a s e o p t u ž b e

da bi:

- neutvrđenog dana tijekom srpnja 2010. u Umagu, s ciljem da se nepripadno novčano okoriste, dogovorili da će Mariji Grbavac ponuditi nabavu osobnog automobila marke "Audi A4" za cijenu od oko 100.000,00 kuna i trošak carinske deklaracije od 3.800,00 kuna, iako nisu imali namjeru da auto nabave, već da dobiveni novac međusobno podijele i uzmu za sebe, nakon čega su 1. optuženi Ivan Botić i 2. optuženi Sandro Udović ponudili Mariji Grbavac da će joj ovaj auto kupiti za navedeni iznos, pa je Marija Grbavac, vjerujući u istinitost njihovih obećanja dana 2. kolovoza 2010. u Umagu, dala 1. optuženom Ivanu Botiću 18.800,00 kuna, a 23. kolovoza 2010. u Zagrebu 85.000,00 kuna, kojom prilikom su ponovo obećali da će joj auto predati sutra, poslije čega joj auto nisu predali već su joj govorili da sređuju dokumentaciju, dok su novac prema unaprijed stvorenoj namjeri zadržali za sebe, čime su sebi pribavili, a Mariju Grbavac oštetili za 103.800,00 kuna,

dakle, s ciljem da sebi pribavi protupravnu imovinsku korist doveo nekog lažnim prikazivanjem činjenica u zabludu i time ga naveo da ovaj nešto na štetu svoje imovine

učini, a počinjenjem kaznenog djela pribavljena je znatna imovinska korist i počinitelj je postupao s ciljem pribavljanja takve imovinske koristi,

pa da bi time 3. optuženi Sandro Perić počinio kazneno djelo protiv imovine – prijevarom iz članka 224. stavak 1. i 4. KZ/97.

VI. Na temelju članka 148. stavak 1. ZKP/08 1. optuženi Ivan Botić i 2. optuženi Sandro Udović dužni su podmiriti troškove kaznenog postupka i to plaćanjem paušalne svote, svaki optuženik u iznosu od 1.500,00 (tisućpetsto) eura, u roku od 15 (petnaest) dana od pravomoćnosti ove presude, te su 1. optuženi Ivan Botić i 2. optuženi Sandro Udović dužni solidarno platiti nužne izdatke oštećenice i nagradu i nužne izdatke njezina opunomoćenika, u visini i roku koji će biti određen posebnim rješenjem.

VII. Na temelju članka 149. stavak 1. ZKP/08, u odnosu na 3. optuženog Sandra Perića troškovi kaznenog postupka iz članka 145. stavak 2. točke 1. do 5. ZKP/08, nužni izdaci 3. optuženika te nužni izdaci i nagrada branitelja 3. optuženika, padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

1. ODO Buje – Buie (sada ODO Pazin), kao ovlašteni tužitelj, podignulo je 12. kolovoza 2011. optužnicu broj K-DO-188/2011 (sada KO-DO-189/2025) od 27. srpnja 2011. protiv 1. optuženog Ivana Botića, 2. optuženog Sandra Udovića i 3. optuženog Sandra Perića, zbog kaznenog djela protiv imovine – prijevarom iz članka 224. stavak 1. i 4. KZ/97. Optužnica je izmijenjena na raspravi 19. siječnja 2023. (stranica 492 spisa) u činjeničnom opisu i to na način kako je navedeno u izreci presude.

2. Oštećena Marija Grbavac je putem svog opunomoćenika Ivana Milanovića, odvjetnika u Umagu – Umago postavila imovinskopravni zahtjev (stranice 195 – 196 spisa), koji imovinskopravni zahtjev je opunomoćenik oštećenice izmijenio na raspravi 28. svibnja 2024. na način da potražuje imovinskopravni zahtjev u iznosu od 100.000,00 kuna sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na iznos od 15.800,00 kuna i na iznos od 85.000,00 kuna, kako je to navedeno u podnesku na stranici 195 spisa.

3. Rješenjem Županijskog suda u Varaždinu poslovni broj KŽ-819/2024 od 27. svibnja 2025., u povodu žalbi državnog odvjetnika i optuženika, a po službenoj dužnosti, ukinuta je presuda Općinskog suda u Pazinu poslovnog broja K-35/2019 od 28. svibnja 2024. te je predmet upućen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

4. Na raspravi održanoj 10. travnja 2026., pozvani da se očituju o optužbi, 1. optuženi Ivan Botić i 2. optuženi Sandro Udović su izjavili da se ne smatraju krivim za počinjenje kaznenog djela koje im je optužnicom stavljeno na teret i da u cijelosti osporavaju postavljeni imovinskopravni zahtjev. U odnosu na 3. optuženog Sandra Perića, pročitano je njegovo očitovanje o krivnji i imovinskopravnom zahtjevu koje je

dano 21. svibnja 2024. (stranice 534 – 542 spisa) kada se očitovao da se ne smatra krivim i da u cijelosti osporava postavljeni imovinskopravni zahtjev.

5. U tijeku dokaznog postupka pročitane su slijedeće isprave: potvrda o primitku avansa (stranica 4 spisa), račun (stranica 5 spisa), razgledane su fotografije očevida (stranice 39 do 50 spisa), fotografije (stranica 64 spisa) i preslike izvatka Erste banke (stranica 65 spisa).

5. 1. Na temelju članka 431. stavak 1. točka 8. ZKP/08 pročitani su iskazi svjedoka ispitanih na raspravi u prisutnosti stranaka i to svjedokinje oštećenice Marije Grbavac, svjedoka Ivanke Vincetić, Željka Vincetića, Vlatka Možara, Marka Šestanja i Lane Kraljević (rođena Kljajić).

6. Stranke nisu imale primjedbi na provedeni dokazni postupak i nije bilo daljnjih dokaznih prijedloga.

7. U predmetu nije sporno da je oštećena Marija Grbavac stupila u kontakt s 1. optuženim Ivanom Botićem radi kupnje automobila, nije sporno ni da je oštećena Marija Grbavac predala 1. optuženom Ivanu Botiću iznos od 103.800,00 kuna i to u dva navrata, kao ni to da je oštećena Marija Grbavac, u Zagrebu, zajedno sa 1. optuženim Ivanom Botićem, 2. optuženim Sandrom Udovićem i 3. optuženim Sandrom Perićem razgledavala automobil iz daljine i da se te prilike s njima družila u kafiću. Nesporno je da oštećena Marija Grbavac za predani novčani iznos nije dobila automobil, niti su joj vraćeni novci koje je ona predala 1. optuženom Ivanu Botiću, osim što je oštećenica uspjela vratiti 3.800,00 kuna putem kartice koju joj je dao 1. optuženi Ivan Botić. Dakle, nesporno je da oštećenici nije vraćen iznos od ukupno 100.000,00 kuna.

8. Sporno je da li su optuženici svojim radnjama ostvarili obilježja kaznenog djela prijevare iz članka 224. stavak 1. i 4. KZ/97.

9. Optuženi Ivan Botić na raspravi održanoj 10. travnja 2026. u svojoj obrani naveo je da u cijelosti ostaje kod svoje obrane koju je dao na raspravi održanoj 21. svibnja 2024. i dodao da je društvo od Udovića bilo u blokadi i zbog toga je napravio gotovinsku transakciju, potpisao je potvrdu i na nju stavio pečat svog društva. Nije imao namjeru prevariti gospođu Mariju, on je njoj samo htio pomoći i zbog toga je dao sve svoje podatke i niti u jednom trenutku se nije skrivao. Svjestan je da iznos koji je vratio je samo kap u moru, ali time je htio pokazati da stvarno nije imao namjeru nju prevariti. Gospođi Mariji dao je potvrdu da je primio novce jer je bio s njom u dobrim odnosima i njemu je sasvim normalno da ako uzima nečije novce da o tome da potvrdu toj osobi. Drugi put kad mu je gospođa Marija dala novce, bili su u kafiću i tada joj nije mogao odmah dati potvrdu, ali je to učinio idućeg dana ili nakon nekoliko dana kada je ona kod njega došla u ured. Njemu okrivljeni Sandro Udović nikada nije vratio nikakav novac, nikada nisu bili u kontaktu oko toga kako će on vratiti taj novac. U to vrijeme znao je zvati Sandra Udovića i govoriti mu da vrati novce jer Marija nije dobila auto i on je njemu više puta ponovio da se ništa ne brine i da će sve riješiti.

9.1. Na raspravi održanoj 21. svibnja 2024. optuženi Ivan Botić u svojoj obrani u bitnom je naveo da je on tijekom 2010. poznavao sina oštećenice, koji je bio automehaničar te održavao i servisirao optuženikov automobil i automobil njegovog

trgovačkog društva, a preko njega je upoznao njegovu majku, oštećenicu Mariju Grbavac. Optuženi Ivan Botić je njihov odnos opisao prijateljskim. Njemu se obratio sin oštećenice i rekao mu da njegova majka traži automobil kojeg bi kupila. Prije toga je kod njega bio došao Sandro Udović i rekao mu da ima jedan auto za prodaju. Ivanu Botiću je Sandro Udović dao jedan papir na kojem su bili podaci o vozilu kojeg je prodavao. Ivan Botić je zapravo imao samo ulogu posrednika da poveže oštećenicu i Udovića, a vezano uz taj automobil. Oni kada su došli u Zagreb, a sjeća se da su bili Udović, gospođa Marija i on, došli su kasno i više nisu mogli pogledati taj automobil, mogli su ga pogledati samo preko žice. Ivan Botić ne zna točno gdje su išli pogledati taj automobil jer ne poznaje Zagreb. On nikada nije novac kojeg je njemu predala oštećenica predao Sandru Periću. Njegova namjera bila je spojiti oštećenicu i Udovića da bi oštećenica kupila auto, a nikako mu nije bila namjera uzet njezin novac i taj novac podijeliti s drugima. Oni, a misli na njih optuženike, između sebe nisu sigurno dogovarali podjelu novca kojeg je njemu predala oštećenica. On se nikad od oštećenice nije skrivao, odgovarao joj je na svaki poziv, uvijek je znala gdje je. On je novac koji je dobio od oštećenice predao Sandru Udoviću sa zadaćom da on dovrši cijeli posao jer je on znao sve podatke o vozilu. Nema nikakav dokument o tome da je Sandru Udoviću predao novac, a predao je sav novac koji je primio, a bilo je oko 103.000,00 kuna. O tome je sastavio potvrdu i potvrdu je predao oštećenici. Potvrdu je sastavio nakon što se dogodila sva ova zavrzlama, kada je oštećenica došla u njegov ured i tada je on njoj rekao da se ne skriva i na njegovu inicijativu izdao joj je potvrdu o primljenom novcu. Prvi put kada mu je oštećenica dala dio novca bili su sami, a drugi put je novac oštećenica njemu predala u Zagrebu, predala mu je u kuverti i u društvu s njom bila je i njezina sestra. Nakon toga, njegova firma je otišla u stečaj, supruga i on izgubili su stan i našli se u teškoj financijskoj situaciji, otišli su raditi na kruzjer i tada je on oštećenici vraćao dio novca kojeg je ona njemu dala. Međutim, supruga je ostala trudna i morali su napustiti brod, otišli su u Irsku i ondje je samo on radio jer je supruga čuvala trudnoću. Novac koji je zaradio bio je jedva dovoljan da uzdržava sebe i svoju obitelj, morao je uzdržavati i sestru svoje supruge koja se razvela i živjela u Bosni s dvoje male djece i tada nije bio u mogućnosti uplaćivati oštećenici novac. On je bio oštećenici poslao svoju revolut karticu i ona je s te kartice dizala novac i to je trajalo sve do korone, kada je njegova supruga ostala bez posla i ponovno su se našli u teškoj financijskoj situaciji. Radio je samo tri dana u tjednu. Sada stvarno ne zna koliko novca je vratio oštećenici. On je oštećenici rekao da je novac kojeg je ona njemu predala dao Sandru Udoviću da on dovrši kupovinu. Sada se ne može sjetiti da li je njemu oštećenica govorila nešto o tome da se ona obraćala Sandru Udoviću. Kada je oštećenica njemu predala u Zagrebu novac, u njihovom društvu bio je i Sandro Udović i ona je znala da je on zadužen za automobil. On nije niti cent zadržao za sebe, a vezano za ovaj novac koji je primio od oštećenice. Sandra Udovića upoznao je jer je on njemu pomagao u realizaciji jednog kredita i često su se družili u kafiću kojeg je on imao u najmu. Njegova tadašnja djevojka radila je u tom njegovom kafiću. Zbog toga on nije razmišljao da bi od njega tražio potvrdu da mu je predao novac kojeg je njemu dala oštećenica. Sandro Udović i on radili su u istom uredu, on je bio knjigovođa, a Udović je radio svoj posao. On je imao puno povjerenje u Udovića, dao mu je polog radi realizacije kredita, taj polog mu nije vratio, imao je ključ njihovog ureda i njegova djevojka je radila kod njega u kafiću. Nekoliko mjeseci prije ovog inkriminiranog događaja, on je Udoviću predao taj polog za realizaciju kredita. Njegov jedini motiv bio je da Udović proda auto, a da oštećenica kupi auto koje želi. Taj novac kojeg je njemu oštećenica predala bilo je zato jer je društvo Sandra Udovića bilo u blokadi i transakcija se nije mogla provesti. Njemu nije

u redu da je oštećenica na taj način izgubila svoj novac i on se osjeća moralno odgovornim. On i dalje želi riješiti dug prema oštećenici neovisno o tome što ona nije pokrenula parnični postupak protiv njega. Osjeća se da je odgovoran vratiti novac, ali ne smatra da je počinio kazneno djelo.

10. Optuženi Sandro Udović u cijelosti je ostao kod obrane koju je dao na raspravi 21. svibnja 2024. kada je u bitnom rekao da nije imao nikakav auto za prodaju, pogotovo ne auto te vrijednosti. Ono što zna, a vezano uz taj auto jest da je Sandro Perić prodavao auto i vidjeli su taj auto preko žice u Zagrebu, a točnu lokaciju ne zna. Sandra Perića poznaje od 2007. i to tako jer je on imao automehaničarsku radnju, a Sandro Perić je bio ovlašteni zastupnik za prodaju plina koji se ugrađivao u automobile i oni su se tako upoznali i često družili. Ivana Botića je upoznao 2009. i isto tako su se družili gotovo svaki dan. Vezano uz kupoprodaju automobila, on ne zna gdje je zapelo, ali nikakav novac nije primio na ruke, ali osjeća moralnu odgovornost da se oštećenoj Mariji Grbavac vrati novac. On nije imao firmu koja bi se bavila prodajom automobila. On je u razgovoru s Botićem njemu bio rekao da Perić ima neke automobile koje prodaje, a on je njemu rekao da oštećenica želi kupiti jedan automobil. Sjeća se da su Botić, on i oštećenica otišli u Zagreb kod Perića i tamo im je Perić preko žice pokazao taj jedan automobil Audi. Perić je tada pokazao auto preko žice jer je bio kraj radnog vremena. On dalje nije sudjelovao u pregovorima, a vezano za taj automobil. Jedne prilike bili su u Zagrebu, u jednom kafiću, možda je to bilo i tada kada su gledali taj automobil preko žice, sada se ne može sjetiti, tada su u kafiću bili Botić, Perić i on, oštećenica, njezina sestra i suprug njezine sestre. Zna da je oštećenica predala jednu kuvertu Botiću, ali on ne zna što je bilo u toj kuverti jer nisu gledali. Njemu osobno Marija Grbavac za auto nikada nije predala novac. Njemu ni Perić ni Botić nisu dali novac za taj auto. On je par puta nasamo razgovarao s Marijom Grbavac o tome što se dogodilo s autom, ali se detalja tih razgovora ne sjeća. Misli da nije vraćao novac Mariji Grbavac. Njemu nitko ništa nije rekao vezano za taj automobil kojeg su gledali preko žice. Ne sjeća se da li je on javio Sandru Periću da postoji osoba zainteresirana za kupnju automobila. Ne sjeća se da li su komunicirali telefonom njih trojica optuženika da bi vratili novac oštećenici, možda čak i jesu jer postoji moralna odgovornost da se njoj vrati novac. Nikada nisu razgovarali njih trojica optuženika o tome da će uzeti novac od oštećenice i da joj se neće isporučiti automobil. On nije sređivao dokumentaciju vezano za taj Audi.

11. Na raspravi održanoj 10. travnja 2026. pročitana je obrana 3. optuženog Sandra Perića dana na raspravi 21. svibnja 2024. kada je on u svojoj obrani u bitnom naveo da misli da je on gospođu Mariju Grbavac vidio dva ili tri puta u životu. Nije siguran, ali misli da je Mariju Grbavac vidio prvi put u Zagrebu kada je došla sa Botićem i Udovićem, možda ju je prvi put vidio i u Umagu u kafiću kod Ivana Botića. Želi reći da on nije bio ni vlasnik tog automobila niti je on prodavao taj automobil, taj automobil se nalazio u bescarinskoj zoni, kod Tomića. On ne zna da li su ga ili Botić ili Udović pitali da li može naći jedan auto u Zagrebu. Na to pitanje on je njima dostavio dva ili tri lista auta, a to su bila auta koja su bila rashodovana od ambasade, sabora i tog čovjeka koji je prodavao te automobile tj. njegove firme. On je čuo da su tamo jeftinija auta. To je bila prijateljska usluga prema Botiću i Udoviću, nije mu bila obećana nagrada niti mu je itko ponudio da će mu išta platiti. On je samo uputio Botića i Udovića da se na toj lokaciji nalaze jeftiniji automobili. Nije znao da su u kafiću u Zagrebu primljeni novci od oštećenice. On je samo rekao Botiću i Udoviću da ako dobiju novce u kafiću da idu kupiti auto. Misli da je taj automobil bio sive ili tamnosive

boje. Mariju Grbavac je vidio dva ili tri puta i to jednom u kafiću u Zagrebu, a drugi put u Zagrebu kod trgovačkog centra u Aveniji Dubrovnik. Marija Grbavac nikada od njega nije tražila novac niti je on s njom nikada kasnije komunicirao. Njemu je Ivan Botić bio rekao da je novac koji je dobio od oštećenice dao Sandru Udoviću. On nije Mariji ništa dužan, ali želi da se ovo završi jer ga košta putovanje i izostaje s posla.

12. Za utvrđenje spornih činjenica sud se koristio sadržajem slijedećih dokaza: iskazom oštećene Marije Grbavac, svjedoka Ivanke Vincetić i Željka Vincetića te fotografijama očevida mobitela i dvjema fotografijama automobila.

13. Oštećena Marija Grbavac, u svom iskazu u bitnom je navela da su optuženi Ivan Botić i Sandro Udović tvrdili da imaju sklopljen ugovor s Ministarstvom za prodaju automobila pa su oštećenici ponudili da odabere jedan od tih automobila. Oštećenica je imala u njih povjerenja, prihvatila je otići u Zagreb, pri čemu su joj Botić i Udović rekli da postoji jedno vozilo i to Audi A4 koje je u dobrom stanju i koje bi bilo dobro kupiti te su joj odmah rekli i konkretnu cijenu od 105.000,00 kuna. Ona je po njihovoj preporuci bila spremna kupiti to vozilo i isplatiti navedeni novčani iznos. U Zagreb su se uputili ona, Botić i Udović te ih je u Zagrebu dočekaio Sandro Perić na jednom parking, odvezao ih je pogledati automobile koje su promatrali preko jedne žičane ograde. Oštećenica je navela da je Botiću isplatila kaparu kako bi on podmirio troškove ishođenja dokumentacije i to u visini 18.800,00 kuna. Taj iznos je isplatila nakon što su se vratili iz Zagreba, točnije 2. kolovoza 2010. Isplatu je izvršila u caffe baru Dante i tada joj je Botić izdao potvrdu o primitku kapare, na jednom listu papira uz pečat neke firme, vjerojatno njegove. Nakon otprilike 20-ak dana od uplate kapare, zvao ju je Botić i rekao da je pripremio svu dokumentaciju vezanu za kupoprodaju i registraciju vozila i da se može pristupiti finalizaciji. Dogovorili su se ponovno otići u Zagreb po vozilo, te je oštećenica ujutro na dan putovanja za Zagreb u Erste banci podignula ostatak kupovnine u iznosu 85.000,00 kuna. Taj novac je ponijela sa sobom u Zagreb. U Zagrebu su se ponovno susreli sa Perićem i sjeli na piće u jedan kafić, a tada su bili prisutni i sestra oštećenice Ivanka Vincetić i njezin suprug Željko Vincetić. Neko vrijeme su se zadržali u kafiću, a ranije, još tijekom vožnje za Zagreb, Botić je oštećenici rekao da se ne mora brinuti i da on može svu proceduru sam riješiti ako ne stignu na vrijeme, te da je dovoljno da mu ona da svoju osobnu iskaznicu i ostatak novca. U jednom trenutku Botić, Udović i Perić ustali su se želeći napustiti kafić u kojem su se nalazili, misle da je bilo oko 16 do 17 sati, pri čemu je Botić rekao da više ne stignu taj dan preuzeti vozilo, a to su Udović i Perić potvrdili. Pošto je oštećenica imala povjerenja u Botića, ona mu je u kafiću predala iznos od 85.000,00 kuna i osobnu iskaznicu. Nakon toga, njih trojica su joj rekli da samo kaže gdje i da će oni njoj sutradan dovesti automobil sa dokumentacijom. Idući dan nitko joj se nije javljao, ona je već ujutro pokušala kontaktirati Botića, ali bezuspješno. Dana 25. kolovoza 2010., nakon ponoći, oko 1 ili 2 sata ujutro, porukom joj se obratio Botić navodeći da je sve u redu i da se ne brine jer da će Sandro Udović sve riješiti. Međutim ni tijekom 25. kolovoza ništa nije riješeno. 26. kolovoza 2010. oštećenica se vratila u Umag i odmah otišla u kancelariju kod Ivana Botića i tamo ga je zatekla. Botić se nešto izvlačio i izmotavao, prebacivao je odgovornost na Udovića i izvjesnog Ivana Crnošiju koji je navodno bio zaposlenik Ministarstva vanjskih poslova i zadužen za prodaju automobila u vlasništvu Ministarstva. Međutim niti nakon tog razgovora ništa se nije riješilo, oštećenica je zahtijevala od Botića i Udovića da joj potpišu zadužnicu, Botić to nije htio učiniti navodeći da mu je Udović već dužan novaca te da Udović ima prvo njemu podmiriti dug, a tek nakon toga da može potpisati zadužnicu.

Tražio je da mu najprije Udović potpiše zadužnicu i prizna dug, nakon čega bi Botić zadužnicom priznao dug oštećenici. Sandro Udović nije potpisao zadužnicu, ali je preuzeo odgovornost i rekao oštećenici da i sam ima neki automobil koji mu nije isporučen, a uplaćena je cijena istom Ministarstvu te da čim "izvuče" jedan automobil, bez obzira da li se radi o njegovom ili od oštećenice, da će joj taj automobil isporučiti. Nakon toga Botić je mijenjao brojeve telefona i poslovni prostor tako da se s njim više nije čula, dok se je s Udovićem još neko vrijeme čula i to otprilike još godinu dana, on se stalno nešto izvlačio i navodio nekakve razloge opravdavajući zašto joj automobil nije isporučen. Nakon toga razdoblja nije se više čula ni s Udovićem. Tražila je od Botića i Udovića potvrdu o uplati sredstava Ministarstvu, ali takvu potvrdu nije dobila i rečeno joj je da je novac na nekom računu, a kada je zahtijevala da joj se novac konkretno vrati, rečeno joj je da je novac na tuđim računima i da ga se ne može vratiti. Također je tražila neki dokaz da automobil uopće postoji, ali ni to joj nije predloženo. Što se tiče Perića, njega je vidjela tri puta, prvi put u Zagrebu, pa jednom u kafiću u Umagu kada su razgovarali o papirima za automobil, carini i slično te treći put kad je predala Botiću 85.000,00 kuna i kad je trebala preuzeti automobil.

13. 1. Sud je iskaz oštećene Marije Grbavac u cijelosti ocijenio vjerodostojnim, životnim i logičnim, njezin iskaz u bitnome je potkrijepljen iskazima svjedoka Ivanke Vincetić i Željka Vincetića, koji su u bitnom suglasno iskazivali, osobito o tome da su bili prisutni s oštećenicom i trojicom optuženika u kafiću i da je u tom kafiću oštećenica predala jednu kuvertu optuženom Ivanu Botiću. Tako je svjedokinja Ivanka Vincetić u svom iskazu u bitnom navela da je, dok su sjedili u kafiću u Zagrebu, bilo razgovora da se taj dan neće stići preuzeti automobil i da će optuženici sutradan isporučiti taj automobil gdje god njezina sestra kaže, a ona je ponudila da oni mogu preuzeti automobil gdje bude trebalo. Razišli su se s dogovorom da će se optuženici javiti. Međutim, njezina sestra je nakon toga ostala kod nje dva dana i sjeća se da joj se sljedeći dan, 24. kolovoza, nitko nije javio i da je ona nekoga od optuženika pokušavala nazvati. Idući dan oštećenica joj je rekla da je u noći dobila poruku od optuženog Botića da se nalazi u Italiji, ali kada je nakon toga njezina sestra razgovarala sa svojim sinom Stivenom Brusićem, on je rekao da to nije istina jer da je Botića vidio ujutro na kavi u jednom kafiću u Umagu. Tada su pomislili da nešto nije u redu. Njoj je sestra ispričala da je njoj 1. optuženik potpisao potvrdu o primitku novca u Zagrebu. I svjedok Željko Vincetić u svom iskazu potvrdio je navode svjedokinje Ivanke Vincetić o tome da je oštećenica došla s 1. i 2. optuženikom u Zagreb preuzeti automobil, da su se on i supruga s njima susreli u jednom kafiću, da im se pridružio i 3. optuženik, da je oštećenica 1. optuženiku predala kuvertu s novcem te da su optuženici rekli oštećenici da će joj dovesti automobil. Oštećenica je iščekivala da će joj auto doći, no samo joj se javio 1. optuženik putem poruke u noćnim satima da je on u Italiji, a da je sin oštećenice idućeg dana oštećenici rekao da to nije istina jer da je vidio 1. optuženika u Umagu.

13. 2. Iskaze svjedoka Ivanke Vincetić i Željka Vincetića sud je u cijelosti ocijenio vjerodostojnim, životnim i logičnim te nije našao razloga sumnjati u protivno. Njihovi iskazi su između sebe suglasni, a suglasni su i sa iskazom oštećene Marije Grbavac.

14. Iz iskaza svjedoka Vlatka Možera u bitnom proizlazi se njemu 1. optuženi Ivan Botić obratio kao prijatelju, a ne kao policajcu jer da ima nekih problema, da je ostao bez svojih novaca i novaca oštećene Marije Grbavac i da je to u vezi Sandra Udovića, pitao ga je da li on može provjeriti tu osobu preko policijskih evidencija, ali on

je rekao da to ne može učiniti. Botić mu je ispričao da je on htio srediti neki kredit preko Sandra Udovića i da mu je predao novac u iznosu 14.000,00 eura, ali da je na kraju ostao bez tog novca. Također da su on i Udović za oštećenicu trebali ići preuzeti neki automobil u Zagreb za koji im je ona već platila, da nisu uspjeli preuzeti taj automobil jer da je bilo zatvoreno ili se možda radilo o nekoj papirologiji, pa da su otišli u Italiju, u Udine, s time da je on prethodno novac koji mu je platila oštećenica predao Udoviću i da je Udović trebao idući dan otići po automobil. Međutim u Italiji da je Udović izašao iz automobila i kada se vratio da je Botiću rekao da je opljačkan. Botić je u to posumnjao jer je on bio previše smiren. Botić mu je rekao da je uloga Sandra Perića bila da pronađe vozilo i sredi kupoprodaju vozila za oštećenicu.

14. 1. Sud je iskaz svjedoka Vlatka Možera ocijenio vjerodostojnim i nije našao razloga sumnjati u protivno.

15. Sud nije posebno cijenio iskaze svjedoka Marka Šestanja i Lane Kljaić jer oni nisu imali saznanja o inkriminiranom događaju.

16. Na temelju provedenog dokaznog postupka, usporedbom i analizom svih dokaza pojedinačno, kao i u njihovoj ukupnosti, sud je utvrdio da su 1. optuženi Ivan Botić i 2. optuženi Sandro Udović počinili kazneno djelo protiv imovine – prijevarom iz članka 224. stavak 1. i 4. KZ/97, na način kao je to opisano u izreci presude.

17. U odnosu na 3. optuženog Sandra Perića, sud je na temelju članka 453. stavak 1. ZKP/08 donio presudu kojom se optuženi Sandro Perić oslobađa optužbe, jer u činjeničnom opisu optužnice uopće nije opisana radnja počinjenja kaznenog djela niti radnja njegove supočeteljske uloge u poduzimanju ili bitnom doprinosu počinjenja kaznenog djela, sve kako je to i navedeno u odluci Županijskog suda u Varaždinu poslovnog broja KŽ-819/2024 od 27. svibnja 2025. Slijedom navedenog, a budući da tužitelj nije vršio izmjenu činjeničnog opisa, niti je to mogao učiniti s obzirom na zabranu reformatio in peius iz članka 13. ZKP/08, to je sud jedino mogao donijeti oslobađajuću odluku u odnosu na 3. optuženog Sandra Perića.

18. U odnosu na 1. optuženog Ivana Botića i 2. optuženog Sandra Udovića i osuđujući dio presude navodi se kako slijedi. Naime, iako su optuženi Ivan Botić i optuženi Sandro Udović u svojim obranama negirali da bi postupali s prijevarnom namjerom prema oštećenici, oni za sud, u svojim obranama nisu naveli opravdane razloge za svoje postupanje. Tako primjerice 1. optuženi Ivan Botić u svojoj obrani navodi da je novac koji je nesporno primio od oštećenice, predao 2. optuženom Sandru Udoviću, što 2. optuženi Sandro Udović negira. Iz takvih obrana optuženika vidljivo je da oni nastoje od sebe otkloniti kaznenopravnu odgovornost i ne žele objasniti sudu ni životno ni logički gdje je nestao novac i zašto novac nije vraćen oštećenici, da li je novac potrošen i na što je potrošen. Oštećenica je, upravo iz odnosa povjerenja prema 1. optuženom Ivanu Botiću i 2. optuženom Sandru Udoviću, predala pozamašan iznos novca 1. optuženom Ivanu Botiću, prihvaćajući i vjerujući razlozima koje su joj Ivan Botić i Sandro Udović navodili o tome zašto konkretnog dana nije moguće kupiti automobil. Na takav način Ivan Botić i Sandro Udović su, koristeći stečeno povjerenje oštećenice, nju i dalje održavali u zabludi, navodeći je da vjeruje da će joj automobil biti predan. Time su Ivan Botić i Sandro Udović na veoma perfidan način iskoristili odnos povjerenja stvoren na strani oštećenice i oštećenicu držali u zabludi navodeći joj razne razloge zašto automobil nije isporučen. Za sud je neuvjerljiv stav obrane da

je u ovom slučaju isključivo riječ o građanskopravnom odnosu, jer da je tome tako, onda bi optuženik kod kojeg se našao novac oštećenice u vrijeme kad su shvatili da je posao kupoprodaje propao, taj novac oštećenici vratio ili joj barem objasnio zašto joj novac nije vraćen, a ako je novac bio uplaćen na neki račun, o tome su joj bili dužni predati podatke, jer u konačnici novac koji im je oštećenica predala nije prešao u njihovo vlasništvo. Ivan Botić i Sandro Udović su postupili upravo suprotno tome. Novac oštećenici nisu vratili, niti su joj za to dali uvjerljive razloge, već su joj se samo prestali javljati. Upravo je u tome, po stavu suda, vidljiva prijevarena namjera optuženih Ivana Botića i Sandra Udovića da za sebe zadrže i podijele lako stečeni novčani iznos. Da je namjera nekog od tih optuženika bila drukčija, a ne prijevarena, tada bi taj optuženik poduzeo određene napore u korist oštećenice da joj novac bude vraćen, u najmanju ruku bi detaljnije pojasnili cjelokupni odnos kupoprodaje koji je trebao biti realiziran. Međutim, takvo pojašnjenje od strane optuženika je izostalo. 2. optuženi Sandro Udović nije pojasnio zašto bi odlazio u Zagreb zajedno s 1. optuženim Ivanom Botićem i oštećenicom ako on, prema navodima u svojoj obrani, nije primio novac od oštećenice niti je on prodavao automobil, već ih je on samo povezao s 3. optuženim Sandrom Perićem, a nije niti pojasnio sadržaj sms poruka koje je slao oštećenici i govorio joj da je uplaćena kapara za automobil, kao i da ide po novce i automobil u Zagreb (stranice 40 do 49 spisa). Zbog svega navedenog, sud je vjerujući iskazu oštećene Marije Grbavac, stvorio uvjerenje da su optuženi Ivan Botić i Sandro Udović bili svjesni i da su znali da prezentirajući priču o automobilu koji se može jeftinije nabaviti u Zagrebu, dovode oštećenicu u zabludu navodeći je da im preda iznos od ukupno 103.800,00 kuna, što je oštećenica i učinila, pa su joj odmah nakon što im je predala novac u kafiću u Zagrebu rekli da tog dana ne mogu preuzeti automobil i da će to učiniti idućeg dana. Već iz takvog postupanja optuženih Ivana Botića i Sandra Udovića, da su joj odmah po predaji novca rekli da taj dan više ne mogu preuzeti automobil, vidljiva je njihova prijevarena namjera. Da su zaista željeli samo sudjelovati, kao posrednici, u kupoprodaji automobila za oštećenicu, logično je i životno da bi oštećenicu uputili na adresu gdje se automobil prodaje, dali joj i druge potrebne podatke te ne bi oni osobno s njom odlazili u Zagreb, pokazivali joj automobil preko žice/ograde i preuzimali novac od nje, a u konačnici, ne dali razumno objašnjenje gdje je novac i zašto joj automobil nije predan.

18. 1. Iako je svjedok Vlatko Možar u svom iskazu navodio da mu se 1. optuženi Ivan Botić obratio s pričom da je on predao novac oštećenice 2. optuženom Sandru Udoviću, no da je 2. optuženi Sandro Udović bio opljačkan u Italiji, sud takvoj priči 1. optuženog Ivana Botića nije povjerovao. Sud je stava da je 1. optuženi Ivan Botić time zapravo samo želio opravdati sebe i 2. optuženog Sandru Udovića za slučaj da se protiv njih pokrene postupak, znajući da je Vlatko Možar policajac, pa je time zapravo za sebe nastojao steći jedan povoljniji položaj u eventualno budućem postupku protiv njega. Konačno, takvu priču ni 1. optuženi Ivan Botić ni 2. optuženi Sandro Udović nisu iznosili u svojim obranama, a što bi, po stavu suda, da je istinita, to zasigurno učinili.

19. Dakle, iz provedenog dokaznog postupka, sud je na nedvojben način utvrdio da su 1. optuženi Ivan Botić i 2. optuženi Sandro Udović tijekom srpnja 2010. u Umagu, dogovorili da će Mariji Grbavac ponuditi nabavu osobnog automobila marke "Audi A4" za cijenu od oko 100.000,00 kuna i trošak carinske deklaracije od 3.800,00 kuna, iako nisu imali namjeru da auto nabave, već da dobiveni novac međusobno podijele i uzmu za sebe, nakon čega su 1. optuženi Ivan Botić i 2. optuženi Sandro Udović ponudili Mariji Grbavac da će joj ovaj auto kupiti za navedeni iznos, pa je Marija Grbavac,

vjerujući u istinitost njihovih obećanja dana 2. kolovoza 2010. u Umagu, dala 1. optuženom Ivanu Botiću 18.800,00 kuna, a 23. kolovoza 2010. u Zagrebu 85.000,00 kuna, kojom prilikom su ponovo obećali da će joj auto predati sutra, poslije čega joj auto nisu predali već su joj govorili da sređuju dokumentaciju, dok su novac prema unaprijed stvorenoj namjeri zadržali za sebe.

19. 1. Iz navedenog jasno proizlazi zaključak da su optuženi Ivan Botić i Sandro Udović svojim radnjama, s namjerom, svjesno i htijuci to, oštećenicu doveli u zabludu lažnim prikazivanjem činjenica i održavali je u zabludi time što su je uvjeravali da će dobiti automobil, odnosno u konačnici da joj ne mogu vratiti novac jer da je on uplaćen na račun i da se ne može vratiti, a sve u cilju da za sebe pribave protupravnu imovinsku korist.

20. Dakle, iz ovako utvrđenog činjeničnog stanja, po ocjeni suda nije sporno da su optuženi Ivan Botić i Sandro Udović svojim ponašanjem ostvarili i subjektivna i objektivna obilježja kaznenog djela iz članka 224. stavak 1. i 4. KZ/97, za koje ih je sud i proglasio krivim. Počinjenim djelom ostvarili su znatnu imovinsku korist, koja prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda od 24. studenog 1997. o zakonskom obilježju "znatne imovinske koristi" kod kaznenog djela iz članka 224. stavak 4. KZ/97 postoji kad vrijednost imovinske koristi pribavljene izvršenjem kaznenog djela prelazi 30.000,00 kuna. Tijekom postupka utvrđeno je da su optuženi Ivan Botić i Sandro Udović postupali s ciljem stjecanja upravo znatne imovinske koristi.

21. Na temelju članka 421. stavak 1. točka 2. ZKP/08 sud je odbio dokazne prijedloga za ispitivanjem svjedoka Tome Perića i Daria Vukovića, kao nevažne. To stoga što je svjedok Tomo Perić predložen od strane 3. optuženog Sandra Perića na okolnosti saznanja gdje se nalaze novci koje je dala oštećenica. Cijeneći obranu 3. optuženog Sandra Perića da on nije primio novce koje je oštećenica dala Ivanu Botiću, sud je ocijenio da bi ispitivanje svjedoka Tome Perića i njegov iskaz bili nevažni za utvrđivanje važnih i odlučnih činjenica u ovom predmetu. Nije sporno da je oštećenica dala novce optuženicima i da ti novci nisu vraćeni. Sporno je zašto nisu vraćeni a ne gdje su eventualno nestali. Svjedok Dario Vuković je predložen od strane 1. optuženika na okolnosti transakcija u ovom predmetu. Međutim, obrana nije pojasnila o kojim je točno transakcijama riječ i zašto bi te transakcije bile važne za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari, posebice kada se uzme u obzir da nije sporno da je oštećenica određeni novac predala 1. optuženiku i da joj 1. optuženik taj novac nije vratio. Zato je dokazni prijedlog odbijen kao nevažan.

21. 1. Na temelju članka 421. stavak 1. točka 2. ZKP/08 sud je odbio dokazni prijedlog 1. optuženika da se zatraže podaci o društvu M.S.TIM d. o. o. na adresi Bratovići 45, OIB 73974011274, da li je društvo u inkriminirano vrijeme bilo u blokadi, kao nevažni. Naime, sud je stava da su sve odlučne činjenice utvrđene na temelju izvedenih dokaza i da se predloženim, a odbijenim dokaznim prijedlogom, ne bi utvrdile važne činjenice koje bi bile od odlučnog značaja za donošenje drugačije odluke.

22. Imajući u vidu da je 1. siječnja 2013. na snagu stupio novi Kazneni zakon, te članak 3. Kaznenog zakona prema kojem je sud dužan ispitati postoji li pravni kontinuitet, sud je podveo činjenično stanje pod biće kaznenog djela prijevare iz novog zakona i utvrdio da postoji pravni kontinuitet u kaznenom djelu prijevare iz članka 236. KZ/11. Prema stavu Županijskog suda u Varaždinu koji je naveden u rješenju

poslovnog broja KŽ-891/2024 od 27. svibnja 2025., blaži je zakon KZ/97 jer razmatrajući visine propisanih kazni u članku 224. stavak 4. KZ/97 i članak 236. stavak 2. KZ/11, za kazneno djelo iz članka 224. stavak 4. KZ/97 bila je propisana kazna od šest mjeseci do pet godina, a za kazneno djelo iz članka 236. stavak 2. KZ/11 propisana je kazna od jedne godine do osam godina. Dakle, po novom zakonu propisan je i viši minimum i maksimum kazne, zbog čega je u konkretnom slučaju blaži zakon KZ/97, po kojem zakonu je sud i osudio 1. optuženog Ivana Botića i 2. optuženog Sandra Udovića.

23. Odlučujući o vrsti i visini kazne za 1. optuženog Ivana Botića i 2. optuženog Sandra Udovića, sud je uzeo u obzir da je za ovo kazneno djelo, prema KZ/97, propisana kazna zatvora u trajanju od šest mjeseci do pet godina.

23. 1. U odnosu na 1. optuženog Ivana Botića, sud je cijeneći podatke iz kaznene evidencije kojima je raspolagao u vrijeme zaključenja dokaznog postupka, utvrdio da je Ivan Botić kazneno osuđivana osoba, što mu je uzeo kao otegotnu okolnost. Olakotnim je sud cijenio činjenicu da je Ivan Botić otac dvoje maloljetne djece, kao i činjenicu da je ipak svojim radnjama nastojao umanjiti posljedice svog postupanja dajući oštećenici podatke svoje kartice na koji način je ona uspjela naplatiti 3.800,00 kuna. Zbog navedenog je, a cijeneći i protek vremena od počinjenja kaznenog djela, sud 1. optuženog Ivana Botića osudio na kaznu zatvora u trajanju jedne godine te mu je izrečena uvjetna osuda s vremenom provjeravanja u trajanju četiri godine. Uzimajući u obzir težinu te društvenu opasnost ovog kaznenog djela, sud smatra da će upravo izrečena kazna postići svrhu kažnjavanja odnosno izraziti društvenu osudu zbog učinjenog kaznenog djela, te utjecati kako na počinitelja, tako i na druge da ne čine kaznena djela.

23. 2. Sud je za 2. optuženog Sandra Udovića otegotnim cijenio njegovu kaznenu osuđivanost zbog kaznenog djela krađe prema presudi Općinskog suda u Dubrovniku poslovnog broja K-95/2018 od 28. travnja 2022., a olakotnim činjenicu da je otac troje maloljetne djece koja zasigurno trebaju njegovu skrb kao i protek vremena od počinjenja kaznenog djela, pa je sud Sandra Udovića osudio na kaznu zatvora u trajanju jedne godine i izrečena mu je uvjetna osuda s vremenom provjeravanja u trajanju četiri godine. Uzimajući u obzir težinu te društvenu opasnost ovog kaznenog djela, sud smatra da će upravo izrečena kazna postići svrhu kažnjavanja odnosno izraziti društvenu osudu zbog učinjenog kaznenog djela, te utjecati kako na počinitelja, tako i na druge da ne čine kaznena djela.

24. Na temelju članka 158. stavak 2. ZKP/08 oštećenoj Mariji Grbavac u cijelosti je dosuđen imovinskopravni zahtjev u iznosu 100.000,00 kuna, što u protuvrijednosti u eurima iznosi 13.272,28 eura, sa zateznim kamatama koje teku na iznos od 100.000,00 kuna. Naime, iako je sud utvrdio da je oštećenica 2. kolovoza 2010. 1. optuženom Ivanu Botiću predala iznos od 18.800,00 kuna, a 23. kolovoza 2010. iznos od 85.000,00 kuna, što ukupno iznosi 103.800,00 kuna, nesporno je da je naknadno (a nije utvrđeno točno kada) oštećenici vraćen iznos od 3.800,00 kuna, zbog čega je tijekom zateznih kamata dosuđen na iznos od 15.000,00 kuna od 3. kolovoza 2010. te na iznos od 85.000,00 kuna od 24. kolovoza 2010., a stopu zateznih kamata sud je odredio sukladno članku 29. Zakona o obveznim odnosima te je u konačnici naloženo 1. optuženom Ivanu Botiću i 2. optuženom Sandru Udoviću da solidarno isplate

oštećenici dosuđeni imovinskopravni zahtjev sa zateznim kamatama u roku od 15 dana od pravomoćnosti ove presude.

25. Na temelju članka 148. stavak 1. ZKP/08 1. optuženi Ivan Botić i 2. optuženi Sandro Udović dužni su podmiriti troškove kaznenog postupka i to plaćanjem paušalne svote, svaki optuženik u iznosu od 1.500,00 eura, u roku od 15 dana od pravomoćnosti ove presude, te su 1. optuženi Ivan Botić i 2. optuženi Sandro Udović dužni solidarno platiti nužne izdatke oštećenice i nagradu i nužne izdatke njezina opunomoćenika, u visini i roku koji će biti određen posebnim rješenjem, a uzimajući u obzir da su 1. optuženi Ivan Botić i 2. optuženi Sandro Udović zaposleni, ostvaruju prihode i sud je stava da plaćanjem određene im paušalne svote neće biti dovedeno u pitanje njihovo uzdržavanje, a ni uzdržavanje osoba koje su oni dužni uzdržavati.

26. Na temelju članka 149. stavak 1. ZKP/08, u odnosu na 3. optuženog Sandra Perića troškovi kaznenog postupka iz članka 145. stavak 2. točke 1. do 5. ZKP/08, nužni izdaci 3. optuženika te nužni izdaci i nagrada branitelja 3. optuženika, padaju na teret proračunskih sredstava.

Pazin, 15. travnja 2026.

Sutkinja
Marlena Pamić Ćus

Uputa o žalbi:

Protiv presude dopuštena je žalba u roku od petnaest dana od dana primitka presude.

Žalba se podnosi ovom sudu u dovoljnom broju istovjetnih primjeraka za sud i protivnu stranu, a o žalbi odlučuje Županijski sud u Varaždinu.

Dostavna naredba:

1. Općinsko državno odvjetništvo u Pazinu na broj: KO-DO-90/2020
2. Optuženi Ivan Botić
3. Optuženi Sandro Udović
4. Optuženi Sandro Perić
5. Braniteljica Tanja Skandel Monas, odvjetnica u Puli – Pola
6. Branitelj Bruno Čohilj, odvjetnik u Puli - Pola
7. Branitelj Davor Štorga, odvjetnik u Puli - Pola
8. Opunomoćenik oštećenice Ivan Milanović, odvjetnik u Umagu - Umago

Broj zapisa: **9-30886-a5e24**

Kontrolni broj: **0c291-f4fa9-3cb2c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.